

Så til hr. Søren Søndergaard, der kritiserer, at der ikke er en teaterfaglig vurdering i forslaget: Noget af det, jeg synes, der er meget vigtigt i det her forslag, er netop, at der nu kommer teaterkyndige ind i teaterstyrelsen, så det altså ikke kun er, hvad skal vi sige, de politisk valgte repræsentanter, der har den afgørende indflydelse. Jeg kunne godt have ønsket mig, at det var flere teaterkyndige, vi fik ind, men nu er vi altså i hvert fald kommet et skridt længere i retning af, at det er de teaterfaglige vurderinger, som skal ligge til grund for de beslutninger, der tages i DST.

Jeg er meget enig i, at vi skal gøre, hvad vi overhovedet kan for at styrke armslængdeprincippet, og det, at vi får teaterkyndige ind i styrelsen, er en måde ikke at sikre det helt, men i hvert fald at komme et skridt længere.

Til fru Tove Videbæk, der spurgte: Er det overhovedet en god idé at lave sådan en udviklingspulje? Er det noget, konsulentfirmaet PLS Consult har foreslået? Nej, det er ikke præcis det, PLS har foreslået, men PLS gjorde selv opmærksom på det, som mange andre også har gjort opmærksom på, nemlig at der er en fare for, at det enkelte teater først og fremmest spiller de stykker, hvor det er sikker på at tjene nok penge, hvor der altså er publikum nok. Men vi kan ikke være tjent med et teaterliv, hvor man først og fremmest satser på de sikre succeser. Vi skal også have mulighed for at gå planken ud. Der skal være mulighed for at satse på det tvivlsomme, og det er præcis det, en udviklings- og katastrofepulje kan.

Man kan også sige det på den måde, at ved at kalde det en udviklingspulje, er der mulighed for på forhånd at gå ind og sige: Her satser vi. Vi er ikke sikre på, at vi kan få økonomien til at hænge sammen. Derfor beder vi om hjælp fra udviklingspuljen. Det vil sige, at man forebygger eventuelle økonomiske problemer.

Katastrofefonden derimod virker sådan, at i det øjeblik, man altså har haft en fiasko, er der mulighed for bagefter at gå ind og hente hjælp. Så udviklings- og katastrofepuljen har samme funktion, kan man sige, nemlig at bidrage til teatrets faglige udvikling, sikre, at der også kan spilles små forestillinger.

Så spurgte fru Tove Videbæk også: Hvorfor kan vi ikke bare vente? Grunden til, at vi ikke bare kan vente, er, at der skal ansættes nye teaterdirektører. Vi har allerede udsendt den beslutning 1 år og har forlænget de nuværende kontrakter. Nu skal vi altså videre. Vi kan ikke

bare sidde med hænderne i skødet. Desuden må jeg sige, at min forgænger har forsøgt at lave et forlig på det her område. Der har altså været bred enighed om, at det er nødvendigt at forsøge at forny ordningen.

Til hr. Kim Behnke om de 5 mio. kr., som kulturministeren støvsugede op før jul, kan jeg sige, at det var nu ikke støvsugeren, der var i gang, men det viste sig, at man ikke havde brugt alle de penge, der var i teaterabonnementsordningen sidste år. Det vil sige, at der ikke havde været det træk på teaterabonnementsordningen, som vi havde forventet, og derfor var der nogle penge tilovers, som så er gået til en række teatre i hele Danmark.

Fru Tove Videbæk var også inde på, om vi ikke bare kunne lade DST's styrelse tage stilling til, hvor mange eller hvilke teatre der skulle være med. Der må jeg sige, at i og med der er så mange tilskudsydere til det her projekt, er det også meget vanskeligt at skabe enighed. Det, jeg kunne skabe enighed om for efterhånden nogle måneder siden, var, at de her seks teatre, som står i lovforslaget, kunne være med i ordningen. Jeg tror ikke, det havde været muligt at skabe den enighed, hvis vi ikke havde lagt os fast på, hvilke teatre det var der skulle være med. Derfor blev det altså en politisk beslutning, hvad jeg ikke nødvendigvis syntes var særlig hensigtsmæssigt. Lad mig understrege det.

Jeg synes ikke, det er særlig hensigtsmæssigt, at det er politikere her på Christiansborg, der skal sidde og bestemme, hvilke teatre der skal være med i DST-ordningen, men i og med, at det er et sammenskudsgilde, i og med, at der er så mange, der skal give nogle penge, kan man ikke fortænke politikerne, de kommunale politikere, amtskommunale politikere, i også at være optaget af, hvilke teatre det så er der kommer med. Det er derfor, vi er der, hvor vi er.

Men jeg vil gerne gå tilbage og foreslå, at det er styrelsen, der også skal tage stilling til, hvilke teatre der skal være med i første omgang. Under alle omstændigheder så er der jo lagt op til, at det selvfølgelig er DST's styrelse, der i sidste instans skal tage stilling til, hvem der kan være med.

Med de ord vil jeg sige tak for bemærkningerne til lovforslaget. Jeg er meget optaget af den her sag. Jeg er meget optaget af, at vi får en fornyelse af teaterlivet i Danmark, og derfor vil